

208

1690. Προικοσύμφωνον ἐν χωρίῳ Μέσα Διδύμας τῆς Χίου,
ἐν 44α, σ. 101–102.

«... ἐν πρώτοις μὲν τάττουσιν οἱ ἄνωθεν Ἰω. (ὁ πατήρ) πρὸς τὸν εἰρημένον γαμπρὸν αὐτοῦ Μιχάλην διὰ ὄνομα καὶ πρόσωπον τῆς θυγατρὸς αὐτοῦ τῆς Μαροῦς ἀπὸ ὅσα δεσπόζει καὶ κληρονομεῖ γονικά, πατρικά καὶ μητρικά... Ἀκόμη τάττει καὶ φιλοδωρεῖ καὶ ὁ γαμπρὸς πρὸς τὴν συμβίαν αὐτοῦ τὴν Μαροῦν... ἀκόμη τῆς τάττει ὅ,τι μερτικὸν ἔχει... Ἐτοῦτα ὅλα ὅπου ἔγραψεν ὁ ἄνωθεν Μιχάλης ὁ γαμπρὸς, τὰ ἔταξεν μὲ θέλημα τῆς μητρὸς αὐτοῦ Κ. καὶ τοῦ Γ. τοῦ ἀδελφοῦ του, πὺν εἶναι διὰ πρόσωπον καὶ τῶν ἐτέρων παιδῶν καὶ τοῦ γέροντα τοῦ Κ., τοῦ πατρὸς τοῦ γαμπροῦ...».

209

1690. Γράμμα, Ἰουνίου, μ. Παροναξίας Ἰωάσαφ περὶ συμβιώσεως
μετὰ μνηστῆς ἐπὶ ἔτη, ἄνευ τελέσεως γάμου.
ἐν 348, σ. 36.

«... εἰς δὲ τὴν ἐπαρχίαν ταύτην τῆς Ἀξίας ἐπεκράτησε συνήθεια ἄθεσμος καὶ μυσαρὰ καὶ παντὸς νόμου καὶ τάξεως ἐναντία καὶ ἄλλοι μὲν μετὰ ψιλῶν συμφώνων οἰκοῦσι καὶ συναναστρέφονται, τάχα ὡς ὑπὸ νόμον δοκοῦντες εἶναι, ἕτεροι δὲ προσφάσει τοῦ ἱερολογικοῦ ἀρραβῶνος χρόνῳ μακρῷ ἀνευλογήτως διάγουσι, τεκνοποιοῦντες, περὶ δὲ τελείων στεφάνων οὐ φροντίζουσι, οὐδὲ τοὺς μέλει... Προστάτω καὶ διορίζω. Πρῶτον μὲν νὰ μὴν τολμήσῃ ἐπὶ πλέον τινὰς νὰ πολιτευθῇ τοιουτοτρόπως ἐν βάρει ἀφορισμοῦ...».

210

1691. Προικοσύμφωνον, ἀπὸ 16 Ἀπριλίου, ἐν Νάξῳ,
ἐν ᾧ συνιστοῦν προῖκα, ἰδιαιτέρως οἱ γονεῖς τῆς νύμφης καὶ οἱ γονεῖς τοῦ γαμβροῦ, ἀνέκδοτον, ἐν ΕΒΕ Τμ. χφφ. Ξ 61.

«... τὰ πράγματα ὅλα, πὺν εἰς τὸ παρὸν γράφονται καὶ προυκοδοτίζονται τῆς νύμφης, τῆς δίνονται μὲ τὴν παροῦσα ἀνίκητη κοντετζιόνε, ὅτι ἀνίσως καὶ ἐθέλουσι κάμει νόμιμα παιδία ἐκ τῆς σαρκὸς τῆς, νὰ τὰ δόνουν τῶν παιδίων τῶς, ὡς ἤθελεν τοὺς ἀρέσει, τινὸς πολὺ, τινὸς ὀλίγο, ὡσὰν νοικοκύρη. Εἰ δὲ καὶ ἤθελεν ἀποθάνει ἄκληρη, πὺν ὁ Θεὸς νὰ μὴν τὸ δόσῃ, νὰ στρέφου(ν) εἰς τοὺς πλέα προξίμους ἐδικοὺς καὶ νὰ μὴν ἔχῃ ἄλλο περισσότερον τῆς ἐξουσίας τῆς, παρὰ διακοσίων ρεαλίων πράγμα, νὰ τὸ κάμῃ διὰ τὴν ψυχὴν τῆς. Εἰς τὸν ὅμοιον τρόπον κάνουσι χρήσιμη τούτῃ κοντετζιὸν τοῦ γαμπροῦ ὅτι ἀνίσως καὶ ἐκεῖνος ἤθελε κάμει νόμιμα παιδία ἐκ τῆς σαρκὸς του, νὰ τὰ δίνει τῶν παιδίων του, ὡς θέλει καὶ αὐτός, τινὸς πολὺ, τινὸς ὀλίγο. Εἰ δὲ καὶ ἤθελεν ἀποθάνει ἄκληρος, τὰ πράγματα ὅπου τὸν ἔρχονται προυκοδοτισμένα ἀπὸ μέρος τοῦ πατρὸς του, νὰ στρέφονται εἰς τὸν δευτέρον του ἀδελφόν, τὸ ἀρσενικό, διὰ νὰ τὰ δόνῃ εἰς ἄλλο παιδί ἀρσενικό, πὺν νομίμως ἤθελεν κάμει καὶ νὰ τὸ εὐγάξῃ Τζωρτζάκη, τὸ ὄνομα τοῦ πάππου του καὶ τὰ ὅσα εἶναι ἀπὸ λογαριασμὸν καὶ δικαίωμα τῆς μητρὸς του, νὰ πηγαίνουσιν εἰς τὸ θηλυκό τος παιδί. Τόσον θέλουσι καὶ ξετελευγοῦσι(;) μὲ κάθε καλλιότερον τρόπον, μὲ τὴν εὐχὴν τοῦ Κυρίου καὶ τὴν ἐδικήν τῶς... Εἰς πένα καὶ κοντάνα ὅγιο ἀπὸ τὰ μέρη ἤθελεν ἀλληλογόγησῃ, νὰ πληρώνη εἰς τὴν ἀφεντίαν ρεάλια πεντακόσια, τὰ ὅποια πληρώνοντας, πάλιν τὸ παρὸν προικοσύμφωνο νὰ

ἔχη τὸ ἰσχυρόν, βέβαιον καὶ ἀμετάλλακτον, ὥσάν νόμιμη, φανερὴ καὶ θεληματικὴ προᾶξις. Εἰς πίστιν καὶ τὰ ἐξῆς» (Ὑπογράφουν οἱ συμβαλλόμενοι προικοδότηι, δύο μάρτυρες καὶ «ὁ φανερός νοτάριος καὶ καντζηλλάρης Ναξίας Νικόλαος Ἀναπλιώτης»).

211

1691. Προκαταβολικὴ δῆλωσις ἐνώπιον τῆς Καντζηλαρίας Μυκόνου, περὶ ἀσκήσεως δικαιώματος προτιμήσεως, ἐν 295, ἀριθ. 263.

«...ἐνεφανίστην ὁ Π.Τ. . . . ὁποῖος βάζει τὸ παρὸν κοντραδίτο νὰ στέκουνται τὰ δικαιώματά του ἀν<οι>χτὰ εἰς πᾶσα καιρὸν ποὺ θέλει γυρέψει διὰ προτιμὴ τῶν πραγμάτων τὰ γονικά του, νὰ πορῇ νὰ ἀνεφανιστῇ εἰς πᾶσα κριτήριον διὰ νὰ λάβῃ τὸ δίκαιόν του, ἐκεῖνο ποὺ τοῦ ἀγγίζει . . .».

212

1691. «Ταρίφα» τοῦ Κοινοῦ τῶν Μυκονίων, μνημ. ἐν 144, σ. 9.

213

1691. Μπουργιουρντὶ Μ. Βεζύρη, ἀπὸ 18 Φεβρ., περὶ πληρωμῆς τῶν φόρων τῶν Νοτίων Σποράδων κατ' ἀποκοπὴν, ἐν 370, σ. 332-333 καὶ μνημ. ἐν 252, σ. 365.

214

1691. Προᾶξις 1 Μαρτίου κληρικῶν καὶ λαϊκῶν Νάξου, ἀποσπασματικῶς

ἐν 184, σ. 170· πρβλ. αὐτόθι, σ. 203, σχετικὸν Γράμμα μ. Ἰωάσαφ. Πρβλ. ἀνωτ. ἀριθ. 207 (κακίζεται «ἡ μισρὰ καὶ κακὴ συνήθεια, ὅπου ἐπεκράτησεν εἰς τὴν ἐπαρχίαν Νάξου, νὰ πέρουν μερικοὶ γυναῖκες, μὲ ἀρραβῶνα κοινὸν ἢ καὶ μὲ ἱερολογίαν καὶ νὰ ταῖς ἔχουν, ὅσον καιρὸν θέλουν . . .»).

215

1692. Συμβολαιογραφικὴ δῆλωσις γυναικὸς τῆς νήσου Παξῶν, ὅτι ἐπιτρέπει εἰς τὸν ἄνδρα αὐτῆς τὴν διγαμίαν, ἐν 295, ἀριθ. 230.

« . . . ἡ παροῦσα κυράτσα Φ. . . . ἐπειδὴ καὶ νὰ εἶχε ἐβλογηθῇ τὸν κύρ Σ.Α. τὸν ἀπερασμένο καιρό, καὶ πάλαι ὁ ἄνωθεν κύρ Σ. νὰ ἐβλογήθῃ ἑτεροῦ γυναικα, μὴ φανερώνοντας τὴν ἀλήθειαν τοῦ . . . πρωτοπαπᾶ τῶν Παξῶν . . . τώρα ἡ αὐτὴ κυράτσα Φ., ἀπὸ καλῆ της προαίρεσι, θέλει καὶ ρεμετέρεται καὶ τοῦ δίνει θέλημα καὶ τελείαν τὴν συγχώρησιν, καὶ νὰ ἔχη τὴν ἑτεροῦ γυναικα, ὀνόματι Π., ὥσπερ καὶ τοὺς ἐπιλοιπούς χριστιανούς, καὶ οὕτως παρακαλεῖ τὴ Δικαιοσύνη νὰ τὸν ἐσυμπαθήσῃ ἐσώτερα καὶ ἐξώτερα . . .».

